

NUME HULITOARE

Mulțumesc, frate Neville. Totul a fost o surpriză pentru mine, deoarece astăzi nu trebuia să fiu aici. Dar, pentru că seara aceasta este seara Cinei, m-am gândit să vin încă de dimineață. Așa se face că l-am sunat pe fratele Neville, iar el mi-a spus: „Dacă vii, de ce să nu ne și vorbești puțin?” Astfel, m-am gândit: „Dacă voi veni, ceea ce este posibil, nu voi predica ci îi voi vorbi bisericii despre lucruri care cred că o vor întări.”

Tocmai ne-am întors dintr-o călătorie de vânatoare în care am avut un timp minunat. Suntem foarte mulțumitori pentru că toți am reușit să vânam ceea ce am căutat. Păstorul și eu știm cât este de bună carnea de căprioară, așa că am vânat o căprioară frumoasă. De fapt, am vânat un urs și două căprioare.

Noi vrem să ridicăm o biserică nouă și avem deja o parte din banii destinați construirii unei clădiri mai mari, deoarece atunci când au loc aceste servicii se întâmplă un lucru neplăcut: oamenii stau afară în ploaie pe lângă ziduri. Este îngrozitor. Chiar am fost criticat de unii dintre prietenii mei. O soră medicală de la ușa de vizavi, mi-a zis: „Într-o dimineață am venit aici la ora cinci. Trebuia să fiți aici, pentru că oamenii se adună de la cinci dimineața, dar voi ați venit numai la nouă și jumătate.” Vedeți? Este foarte greu.

Noi dorim o biserică în care să avem suficient loc pentru ca toată lumea să stea jos, deoarece credem că acestea sunt ultimele zile în care ar trebui să învățăm biserica despre lucrurile care stau în fața noastră: lucruri despre care s-a profețit despre unele dintre ele chiar cu sute de ani în urmă. Adevărul este că ceea ce s-a profețit acum douăzeci sau treizeci de ani, chiar din această biserică, se va împlini negreșit. Acesta este motivul pentru care ar trebui să le împrăștiăm, dar nu avem locul și spațiul adecvat.

Ieri am dat telefoanele pe care le aveam de dat și mai am câteva pentru după-

amiaza aceasta. Apoi câțiva oameni au dorit să vină la mine: un tânăr cumsecade care are o cădere nervoasă, un frate de pe câmpul misiunii, și alți câțiva, printre care și un frate din Norvegia. Eu am avut câteva discuții individuale în camera din spate, după care am zis: „Ei bine, acum vom ieși afară!”, iar fratele Neville a spus: „Vom merge și vom spune câteva lucruri care să întărească biserica.”

Primul lucru pe care vreau să vi-l spun și pe care mi l-am notat aici, pe hârtie, este în legătură cu trecerea dincolo a scumpului nostru frate Taylor, care a murit în timp ce eram plecați. Fratele Taylor a venit ani și ani la biserica aceasta, de aceea sunt sigur că l-ați cunoscut toți. Dacă erau veniți străini, fratele Taylor era acel gentleman de modă veche care găsea întotdeauna un loc pentru fiecare. Ultima dată când l-am văzut, până când îl voi revedea tânăr, s-a întâmplat cu trei sau patru duminici în urmă, când stătea la ușă și mi-a spus: „Frate Branham, aș dori niște cărți fiindcă vreau să le distribui.” Din câte am înțeles, fratele a avut diabet și a intrat în comă, neștiind că are această boală. Apoi a murit. De fapt, el nu a murit ci a mers să fie cu Domnul Isus. A fost un frate credincios, un om minunat care s-a gândit întotdeauna la ceilalți, așa că îi plăcea să găsească un loc pentru cei care veneau la biserică. Nu ar fi frumos ca atunci când vom trece dincolo, să-l vedem pe fratele Taylor căutând un loc și pentru noi?

Nu am fost la înmormântarea lui, dar vreau să spun câteva cuvinte de apreciere văduvei lui, sora Taylor. Bănuiesc că sora Taylor este pe aici pe undeva în dimineața aceasta. Dumnezeu să binecuvânteze inima ei credincioasă! Îmi amintesc că într-o zi, fratele Taylor mi-a zis: „Vino pe la mine pentru că am un lac micuț în care am pus câțiva pești ca să vii să pescuiești.” El se gândea întotdeauna la alții și Cineva s-a gândit la el. Acesta este Hristos care l-a mântuit. În semn de aducere aminte, aș vrea să ne ridicăm cu toții în picioare, ca și biserica, și așa cum stăm adunați aici ca un Trup, să ne plecăm capetele înaintea lui Dumnezeu.

Tatăl nostru ceresc, noi suntem ființe umane, iar în dimineața aceasta am venit în locul acesta ca să se închinăm. Mâna Ta S-a mișcat asupra noastră și l-a luat dintre noi pe acest frate scump pe care îl iubim și pe care știm că l-ai iubit și Tu. Doamne, Tu ai avut un motiv pentru toate acestea, pentru că altfel nu s-ar fi întâmplat așa, iar noi știm că Biblia spune că *„toate lucrurile lucrează împreună pentru binele*

celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.” Privim în jurul nostru, în lume, și vedem că natura ne vorbește în multe feluri. Astfel, știm că mormântul nu-l va putea reține pentru că aici, pe pământ, fratele a servit scopului pe care l-ai trimis să-l atingă și a fost un frate bun și credincios.

Noi vedem acest lucru urmărind viața botanică: în viața aceasta, soarele răsare dimineața și ne dă lumină; la mijlocul zilei este de vârstă mijlocie, iar seara moare doar pentru ca în dimineața următoare să răsară din nou, proaspăt și nou, pentru că a servit scopului lui Dumnezeu.

Vedem cum florile înfloresc și înfrumusețează pământul, decorează sălile funerare și pe cele de nuntă, și servesc unui scop: deschizându-se, ele dăruiesc gratuit miere albinei, parfum trecătorului, frumusețe cercetătorului; dăruiesc tot ce au în slujba lui Dumnezeu, apoi își lasă capul jos. Dar când vine primăvara, se ridică din nou pentru că au servit scopului lui Dumnezeu.

Doamne, noi ne bucurăm în inimile noastre, în fața întregii naturi, a Bibliei, a făgăduinței și a Duhului Sfânt, fiindcă știm că fratele Taylor a servit scopului lui Dumnezeu. Dacă am spune că nu va învia din nou, ar însemna să ne negăm Biblia, pe Dumnezeu nostru și toate lucrurile pe care ni le-a dat ca să privim la ele pentru a cunoaște că există o înviere din morți. Deci, așteptăm cu nerăbdare timpul când Îl vom vedea din nou, când va fi tânăr și sănătos, când nu va mai fi niciodată bolnav și nu va mai îmbătrâni.

Binecuvântează-o pe scumpa sa soție, această tovarășă loială. Doamne, cât ne va fi de dor să-i vedem mergând împreună la eleșteu, stând pe micuțele bănci, pescuind, discutând și înțelegându-se atât de bine! Dar știm că se apropie o zi măreață, când eroii credinței vor mărșălui pe sub marele „Arc de Triumf”, îngerii vor umple atmosfera cu imnurile lor, iar noi îi vom revedea.

Până atunci, dă-ne curaj, Doamne, binecuvântează-ne și ajută-ne. Noi vom simți lipsa fratelui Taylor și ne vom aminti cum stătea la ușă și găsea un loc pentru

oricine venea în această biserică să asculte Cuvântul lui Dumnezeu în liniște. Doamne, nădejdea mea este că în ziua trecerii lui dincolo, marele arhanghel al lui Dumnezeu a stat la ușă și i-a găsit un loc ca să poată sta jos, pentru că Biblia spune: *„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.”* (Matei 5.7).

Doamne, îngăduie ca până când îl vom vedea din nou, amintirea lui să fie dulce în inimile noastre, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Lipsa lui va fi simțită printre noi și printre străinii care vin să se închine în această biserică. Fie ca sufletul lui să se odihnească în pace înaintea lui Dumnezeu până în Ziua aceea. Într-o bună zi, fiecare dintre noi vom trece linia, rând pe rând. Haideți deci, cât mai avem timp și putem, să ne pregătim pentru timpul care ne stă înaintea, deoarece nu știm când se va întâmpla aceasta și nu știm nici cine va fi următorul. Haideți să trăim astfel încât, dacă ar fi să vină, să fim pregătiți în fiecare zi.

Acum, aș vrea să fac câteva anunțuri. De când am sosit, nu am vorbit încă cu sponsorii, cu privire la starea clădirii de aici și cu privire la ceea ce trebuie să facem în continuare pentru a putea ține întâlnirile și pentru a continua cu cele șapte Peceți.

Duminica viitoare voi fi în Elizabethtown, Kentucky, cu fratele L.G. Hoover, pentru un serviciu de inaugurare. Deci, vom inaugura un tabernacol nou în Elizabethtown, Kentucky. Se merge pe șoseaua numărul 62 sau 31 până ajungeți în Elizabethtown. Drumul durează cam o oră, pentru că sunt în jur de treizeci și cinci sau patruzeci de mile. Cred că pe drumul 31 sunt patruzeci de mile, iar pe alte șosele sunt treizeci și cinci de mile. Tabernacolul este pe strada Mulberry.

Fratele Hoover va ține școala duminicală începând cu ora 10.00, iar eu voi predica de la ora 11.00 sau 12.00. aceasta va fi în data de 11 noiembrie. Pe panoul cu anunțuri este trecut și anunțul despre această întâlnire. Puteți găsi drumul chiar de aici: este pe strada Mulberry.

Apoi, între 22-26 noiembrie, voi fi la Tabernacolul Vieții din Shreveport. Louisiana, împreună cu fratele Moore. Ei aniversează „Jubileul de aur” și voi predica la această sărbătoare, în cinci seri, împreună cu fratele Moore. Dacă aveți prieteni de aici sau din vecinătate, spuneți-le de aceste adunări, fiindcă ne-am bucura să fie și ei acolo. Dacă cineva a fost vreodată la Tabernacolul Vieții, știe că acolo este o comunitate minunată și că fratele Moore este un om minunat.

Sudiștii aceștia de modă veche nu pot fi învinși ușor. Orice om din Shreveport știe să vă spună unde este Tabernacolul Vieții. Shreveport are două sute de mii de locuitori și este un oraș frumos și modern, iar tabernacolul este foarte mare: are scări, balcoane, parter și un etaj. Este spațiu suficient, iar chiar peste drum de el se află sala de spectacole a orașului. Serviciile vor începe pe data de 22 și vor ține de joi până duminică, deci patru zile și nu cinci. Îmi cer scuze.

Apoi, vom afla noutăți despre felul cum a înaintat construcția clădirii. Antreprenorii ne-au spus că au suficienți oameni care lucrează, așa că în zece zile va fi aproape gata. Vedeți? Totul merge foarte rapid și așteptăm doar aprobările. Știți că avem nevoie și de un loc mare pentru parcare și multe altele, așa că sunt o mulțime de formalități până când poți începe să construiești ceva.

Dorința mea este să fiu în biserică înainte de a mă întoarce din nou pe câmpul misiunii. Am fost sunat din Tanganyika, Uganda, iar Iosif a stabilit ca întâlnirile să înceapă în luna februarie. Ieri când am sosit, acolo erau câțiva frați și sora Thoms, care au venit de peste ocean, iar pe ușă am găsit un bilețel cu o invitație de la o Asociație din Africa de Sud. Desigur, le voi scrie și eu, ca să vedem ce este de făcut. Poate la sfârșitul lui februarie și începutul lui martie, voi putea trece și prin Africa de Sud.

Nădejdea mea este să terminăm clădirea și să prezint aceste Epoci ale Bisericii înainte de venirea iernii. Dacă nu voi reuși și Domnul va zăbovi, o voi face când mă voi întoarce.

leri sau alaltăieri am ascultat o casetă și cred că am auzit-o și în dimineața aceasta aici: cântă un frate din Sud. Mama lui a venit la adunare pentru că avea cancer la sân și era umbrită de umbra morții, dar Duhul Sfânt i-a vorbit la una din adunările care au avut loc de curând la Southern Pines, i-a spus despre boala ei, cine era și de unde venea; apoi i-a spus că are un băiat recidivist care va avea un accident și va fi acuzat de omucidere și multe alte lucruri.

Cancerul, mai bine zis răul care creștea în ea, a părăsit-o, apoi fiul ei a fost arestat pentru omucidere și totul s-a întâmplat întocmai cum a spus Duhul Sfânt. Apoi, el a fost condus la Hristos și a înregistrat caseta pe care am auzit-o în dimineața aceasta. V-a plăcut vocea acestui mic sudist? El cânta: „Aici, în Carolina de Nord...” O, îi iubesc atât de mult pe acești sudiști de modă veche, pe care Domnul i-a binecuvântat în mod deosebit! El mi-a spus: „Frate Branham, știu că spui că nu dai învățătură decât bisericii tale, dar noi suntem parte din această adunare.” A fost frumos din partea lui să spună aceasta.

Aici, am o fotografie. Poate că este și pe panoul cu anunțuri, iar dacă nu este, o va pune Billy acolo. De multe ori când am început să predic, mi s-a spus: „Frate Branham, tu îți închipui că vezi Lumina aceea!” Probabil este greu de crezut așa ceva. Poate că printre noi sunt dintre frații de demult, care își amintesc că eu am spus despre această Lumină înainte ca să fie făcută fotografia. Este cineva care își amintește că am spus aceasta cu mult timp în urmă? Priviți: doar patru sau cinci mâini. Sora Spencer, fratele și sora Slaughter, fratele de aici și fratele de acolo, ceea ce înseamnă că au mai rămas doar patru sau cinci dintre cei de demult.

După un timp, ochiul mecanic al aparatului de fotografiat a prins această imagine care a ajuns la Washington D.C., a fost examinată și trimisă înapoi, fără nici o dublă expunere, fără nimic. George L. Lacy a spus clar: „Lumina a lovit lentilele aparatului!”, iar aici aveți semnătura lui. Vedeți? Voi m-ați auzit de multe ori spunând: „Peste această persoană este o umbră întunecată pentru că este umbrită de moarte!” Câți dintre voi m-ați auzit spunând aceasta de multe ori? Ei bine, s-a întâmplat ca aparatul de fotografiat să surprindă aceasta și astfel avem fotografia.

O doamnă a venit la o soră într-o adunare din California și i-a spus că este pe moarte fiindcă avea cancer la ambii sâni, iar doctorii nu i-au mai dat nici o șansă. Doamna aceasta a venit la adunare și i s-a făcut o fotografie în timp ce-i spuneam cine este și de unde vine. Apoi i-am zis: „Peste tine este o umbră întunecoasă, ești umbră de moarte!” În clipa aceea, s-a făcut o fotografie și se vede clar această umbră peste ea. Ochiul mecanic al aparatului de fotografiat a surprins această umbră a morții care era peste femeie.

Cred că ați văzut cu toții filmul „Cele zece porunci” și îngerul morții care s-a arătat în acea umbră neagră, întunecoasă. O puteți vedea și în această fotografie care, cred că acum este pusă și pe panoul de știri. Dacă nu este pusă, o va pune Billy. Este o săgeată care o arată în timp ce se afla peste acea femeie. Apoi, umbra a părăsit-o și femeia a fost vindecată în mod miraculos. Aici este ceva asemănător unui fum gros împrejurul ei, de care atârna cancerul care o cuprinde pe femeie. Desigur, aceasta este umbra din care moartea revarsă moartea în ea. Oricum, nu contează cât de mult încerci să le spui oamenilor adevărul, pentru că întotdeauna este cineva care se îndoiește că ar fi adevărat. Dar dacă spui întotdeauna adevărul, ei vor ști că ai dreptate.

Am un prieten care are o fermă undeva în Vest. Rezervația a plătit aproximativ patru mii de dolari pentru un snowmobil (mașină care se deplasează pe zăpadă) pentru a număra turma de elani care a fost lăsată în Valea Troublsome. Domnul Jefferies, care este aici în biserică și pe care l-am condus la Hristos, era total necredincios. M-ați auzit povestind cum am călărit împreună. El nu credea nimic altceva decât legile lui Darwin, iar Copilul născut din fecioară era un nonsens pentru el. În noaptea următoare ne-am așezat cortul chiar în locul unde l-a primit pe Hristos. Bărbatul acesta le-a spus celor de la Rezervație: „Nu trebuie să cumpărați acest automobil pentru zăpadă, fiindcă eu vă pot spune exact câți elani sunt acolo sus. Sunt nouăsprezece exemplare. Au fost douăzeci și unu, dar am omorât doi dintre ei.” El vorbea cu paznicul Rezervației, deși nu ai voie să ucizi decât unul. Totuși, el a spus: „Au fost douăzeci și unu, dar eu am omorât doi dintre ei, ceea ce înseamnă că au mai rămas nouăsprezece.”

Paznicul a spus: „Da, Jeff, știu că ai omorât doi.”

„Da, doi am omorât”, a răspuns el.

Ei bine, au luat automobilul, au urcat acolo sus și au găsit nouăsprezece elani, iar Jeff mi-a spus:

„Billy, spune-i unui om adevărul și nu te va crede.” Exact așa se întâmplă. Le spui oamenilor adevărul și totuși... Este atâta înșelăciune și se minte în legătură cu atâtea lucruri încât nu mai ești crezut când spui adevărul. Vedeți?

Dar suntem atât de recunoscători pentru că avem un Tată ceresc care confirmă acest Adevăr. Este Adevărul. Chiar și cercetările științifice au dovedit că am spus adevărul despre aceste lucruri, că este corect, este adevărat. Probabil că fotografia este deja pe panoul de știri. Ești aici, Billy? Ai fotografia la tine? Dacă da, adu-o și pune-o aici sus ca să poată fi văzută. Fotografia este chiar aici și cred că puteți vedea și umbra morții care este deasupra capului acelei femei. Aici este scris unde a fost făcută fotografia femeii înconjurată de umbra morții. Parcă ai spus că ai văzut-o, frate Neville, nu-i așa? Dacă vrei, Billy o va pune pe panou... Billy o va lua și o va expune acolo ca să poată fi văzută de toți. O va face el sau Doc. M-am gândit că se va vedea destul de bine și de aici, dar este prea mult negru pentru acest tip de fotografie. Totuși, o va pune acolo sus ca să poată fi văzută de toți.

Vă rog să nu uitați ce am anunțat.

M-am gândit că în dimineața aceasta voi vorbi puțin despre ceva care să încurajeze biserica... (Fratele Branham vorbește cu fratele Edgar despre pata de lumină).

„Sigur, Doc, ar fi bine dacă vrei aceasta. Aș vrea să folosesc acest lucru. Unii dintre ei nu știu, de aceea m-am gândit că ar fi bine să vorbesc astăzi despre aceasta, pentru că este în legătură cu visul pe care l-a avut o soră.”

Mă întreb dacă sora Sheperd este aici în dimineața aceasta. Am întâlnit-o pentru prima dată aseară. De fapt, nici nu știam cine este. „Soră Sheperd, te deranjează dacă fac referire la acest vis? Bine, este în ordine.” Înainte de a începe, haideți să ne plecăm din nou capetele:

Îndurătorule Tată ceresc, Îți dăm slavă pentru bunătatea și mila Ta. Ajută-ne să ne liniștim, Doamne, ca să putem studia Cuvântul Dumnezeului celui viu, așa cum vine la noi prin vedenie și este confirmat de Duhul Sfânt că este bazat pe Biblie. Te rugăm să ne dai înțelegere ca să putem ști ce trebuie să facem în aceste zile din urmă, când vedem cum ne împresoară puterile răului. Bătălia cea mare este pe cale să aibă loc, de aceea, ajută-ne, Doamne, să ne menținem pe câmpul de luptă cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu Sabia, și să mergem înainte ca niște luptători adevărați și puternici, în Numele lui Isus. Amin.

Gândul nostru este să continuăm lupta și suntem gata să intrăm în acțiune și să luptăm lupta credinței, cu planul de bătăie bine stabilit.

Sora și fratele Sheperd sunt prieteni dragi de-ai noștri, vin la acest tabernacol și sunt copii scumpi ai lui Dumnezeu. Eu am fost să-mi ridic corespondența (Este un tip de corespondență la care poate răspunde și Billy. Astfel, când cineva îmi spune: „Trimite-mi batiste peste care te-ai rugat”, eu mă rog, iar el le trimite. Dar când este vorba de o scrisoare individuală, personală, trebuie să răspund eu însumi. Vedeți?). Deci, mi-am ridicat corespondența personală, iar pe o scrisoare scria: „De la sora Sheperd.”

Cu câteva luni în urmă, ea a avut un vis și nu a reușit să-l înțeleagă până acum două sau trei duminici când am predicat despre cele șapte epoci ale Bisericii și cele șapte roade pe care le adăugăm la credință, așa cum reiese din 2Petru capitolul 1.5-7.

Prima, cea de la bază este credința, iar în continuare scrie: „...*uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;*

cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” Dragostea fiind piatra din capul unghiului. Șapte astfel de lucruri.

Vedeți, șapte epoci ale Bisericii și șapte stele ale epocilor Bisericii, toate controlate de Duhul Sfânt. De aceea este nevoie să devii un slujitor al lui Hristos. Hristos Își zidește Biserica în șapte epoci ale Bisericii, Ea fiind Mireasa Sa, o persoană, o femeie. Mireasa vine din cele șapte epoci: câteva (nume) din epoca aceasta și câteva din alte epoci, toate împreună formând o piramidă.

Noi credem ca și Enoh care a construit piramidele. Piatra din vârf nu a fost pusă niciodată pentru că a fost respinsă. Noi o luăm acum, dar nu ca doctrină, ci ca să înțeleagă biserica. Dumnezeu este desăvârșit în trei, El este desăvârșit în Tată, Fiul, Duh Sfânt, trei slujbe sau descoperiri ale unui singur Dumnezeu. El este desăvârșit în neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt, care sunt lucrarea desăvârșită a harului. El este desăvârșit în trei veniri:

-prima dată ca să-Și răscumpere Mireasa;

-a doua oară ca să-Și primească Mireasa și

-a treia oară, împreună cu Mireasa Sa în Împărăția de o mie de ani.

Totul este făcut desăvârșit în numărul „trei”, iar „șapte” este numărul de închinare al lui Dumnezeu. Dumnezeu este proslăvit, desăvârșit și complet în „șapte”. Este ciudat că ultima căprioară pe care am vânat-o (spun aceasta doar ca să vă arăt ceva), avea cinci pete pe o parte și trei pete pe partea cealaltă. Vedeți? Har și desăvârșire.

Aș vrea să observați că Hristos, Dumnezeu, a scris trei Biblii. Prima Biblie a fost scrisă pe cer și se numește „Zodiacul”. Dacă nu cunoașteți cartea lui Iov, puteți să uitați aceasta pentru că Iov este singurul care a privit în sus și a numit acele lucruri de pe cer. Cu ce constelație începe Zodiacul? Prima constelație din Zodiac este „Fecioara”, iar ultima este „Leul”: prima venire a lui Hristos a fost prin fecioară, iar la a doua Sa venire, El vine ca Leul din seminția lui Iuda.

Apoi, Enoh a completat piramida. Desigur, noi nu avem timp să privim în urmă și să arătăm cum a fost construită această piramidă, camerele ei și așa mai departe, dar ea vorbește chiar pentru timpul din urmă. După măsurători, acum ei sunt în camera împăratului, dar piatra din vârf nu a fost pusă niciodată la piramidă. Pietrele sunt așezate atât de perfect încât nu pătrunde nici măcar o lamă de ras printre ele. Ei nu știu cum a fost construită, nu înțeleg cum au fost puse pietrele dacă nu încapă nici măcar o lamă de ras între ele. Acolo nu s-a folosit nici un liant, ci totul a fost îmbinat perfect.

Acest lucru se întâmplă când Hristos și Biserica devin una. Acolo nu există nici un liant, nu există nimic, doar Dumnezeu și acea persoană, doar Dumnezeu, Hristos și persoana.

Dar piatra din vârf nu a fost găsită niciodată. Voi cunoașteți Piatra din Scone pe care o au în Anglia pentru încoronarea regilor, coroana și celelalte lucruri, dar piatra din vârf... Vă rog să observați bancnota americană de un dolar: o veți vedea acolo. În partea stângă este vulturul american cu sulița în mână, iar în partea cealaltă este ceea ce este numită „Pecetea Statelor Unite”. Dar dacă întoarceți bancnota pe partea cealaltă, acolo este piramida cu un ochi mare deasupra ei, iar dedesubt scrie: „Marea Pecete”. De ce ar fi Marea Pecete chiar deasupra peceții națiunii noastre? Vedeți? Indiferent ce faci tu, Dumnezeu face ca totul să vorbească la fel. El îl face pe păcătos să vorbească despre aceasta, face ca națiunile să vorbească despre aceasta; face ca totul să vorbească despre El, fie că vrei să crezi sau nu. Totul este chiar aici. Este un ochi care este ochiul lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, Capul, Capul-pecete nu a fost pus niciodată pentru că a fost respins. Acel Cap este Fiul lui Dumnezeu, Piatra din capul unghiului clădirii, Capul-pecete al piramidei.

Uneori, aceste lucruri care se înregistrează ajung la oameni din alte biserici, iar când se întâmplă aceasta, ei își fac o părere greșită cu privire la ceea ce spun eu despre frați. O, dacă ați putea să ascultați și să înțelegeți că eu nu vorbesc împotriva niciunui frate, pentru că nu se cuvine ca frații să se vorbească de rău între ei! Noi ar trebui să vorbim de bine pe cineva, nu unul împotriva celuilalt. Când vorbesc împotriva unei organizații, cum ar fi cea prezbiteriană, metodistă sau alta, ei spun: „Vedeți, este împotrivă!”, dar eu nu sunt împotriva fratelui sau a surorii de acolo, ci sunt împotriva sistemului care rupe frățietatea. El este cel împotriva căruia vorbesc. Copiii lui Dumnezeu sunt o familie, nu grupuri diferite, dar unii dintre ei spun: „Nu vreau să am nimic a face cu lucrul acesta pentru că este de la prezbiterieni sau de la metodiști!” Vedeți? Sistemul acestor organizații este cel care rupe frățietatea.

Este așa cum am spus de multe ori: Dacă ai merge pe râu cu o barcă veche și deteriorată și ai avea intenția să treci cu ea prin cascadă, deși ai ști că acest lucru nu este posibil, eu nu aș striga la tine și nu te-aș batjocori, ci aș încerca să te conving să ieși de acolo pentru că barca ta se va sfărâma, iar tu vei rămâne plutind singur pe apă. Eu strig spre fratele din barcă pentru a-i arăta ce urmează să se întâmple. Vedeți? Toate aceste sisteme făcute de oameni trebuie să fie stricate, iar noi trebuie să venim în unitate, să fim frați. Astfel, scopul meu este să unesc, nu să rup aceste organizații, și le cer să renunțe la părerile lor și să fie frați cu fiecare creștin născut din nou. Acesta este gândul pe care am stat și stau eu.

Mulți dintre frații noștri, chiar și cei care spun că cred Evanghelia deplină, nu cred că bapțiștii, metodiștii sau luteranii au vreo șansă. S-ar putea să aibă dreptate, dar eu nu sunt de acord cu acest lucru, ci cred că Dumnezeu Și-a ales poporul din fiecare epocă (luterană, metodistă, penticostală, laodiceană), iar Evrei 11 spune că ei nu au putut ajunge la desăvârșire fără noi. Vedeți? Dar acum, biserica a ieșit din aceasta, fiind întotdeauna o minoritate, până în epoca penticostală. Eu vă spun toate acestea ca să puteți să vă faceți o idee cu privire la ceea ce a visat sora, fiindcă în mod categoric, visul ei poate fi comparat cu ceea ce învăț eu.

Dacă ați observat, din toate lucrurile care ni se spun în 2Petru 1.5-7, credința este amintită prima, iar oamenii pretind că au aceste virtuți deși nu sunt născuți din

nou. Cred că am făcut o remarcă nepoliticoasă când am spus că ei se aseamănă cu o cioară care-și pune pene de păun și susține că este păun. Așa ceva este imposibil pentru că penele de pe ea trebuie să crească de la sine; interiorul trebuie să creeze aceste pene la exterior.

Întotdeauna am fost acuzat că sunt aspru cu surorile din cauză că umblă cu părul scurt, machiate și fac multe alte lucruri de felul acesta. Eu nu am nimic împotriva lor și nu spun că sora nu este o femeie cumsecade, nici că este o prostituată sau ceva de felul acesta. Nu aceasta este intenția mea, ci ceea ce vreau să scot în evidență este că atunci când ea își pune atâtea lucruri artificiale pe deasupra, dovedește că există mult artificial și în interiorul care ar trebui umplut cu Hristos, deoarece exteriorul arată întotdeauna ceea ce este în interior. „*După roade îi veți cunoaște.*” (Matei 7.20). Vedeți? Acolo ar trebui să fie Hristos, ar trebui să fie preocupare pentru lucrurile lui Dumnezeu în loc de o pompă artificială, de gene false și de acea înfățișare inumană. Eu nu pot să fiu de acord cu aceasta și cred că nici Biblia nu este. Deci, îmi place să fim exact ceea ce suntem.

Acum, dacă se întâmplă ca sora să nu aibă unghii și vrea să-și pună, dacă nu are dinți și are nevoie de ei, dacă nu are o mână și are nevoie de ea, dacă nu are păr și are nevoie de el, deci dacă nu are aceste lucruri este cu totul altceva. Dar când îți scoți dinții adevărați și-ți pui alții doar pentru că ai tăi nu sunt atât de strălucitori pe cât ți-ai dori, atunci faci un lucru greșit. Dacă ai părul roșcat și îl vrei negru, și te duci și-l vopsești doar așa, faci un lucru greșit. Aceasta cred eu, deși în Scriptură nu există nici un verset care să spună aceasta. Dar în ce privește părul tăiat, în Scriptură sunt multe versete.

Acum, revenind la visul surorii noastre, ea era tulburată de un lucru: Ce rost are să continui să lupti prin viață dacă Dumnezeu cere ca noi să primim Duhul Sfânt și nu îl avem?” Dacă se înregistrează, ceea ce spun este numai pentru biserică. Frate, dacă vei intra în posesia acestei casete și-mi vei auzi vocea, să-ți amintești că acest lucru este numai pentru biserica mea. Verificați aceste casete înainte de a fi ascultate de adunarea voastră, iar dacă nu vreți ca ei să le asculte, nu le dați spre ascultare. În ce mă privește, vreau să-i spun acestui grup mic că fratele Neville și eu, încercăm să-i păstoriți și să-i învățăm prin Duhul Sfânt.

S-ar putea ca unii să nu fiți deloc de acord cu unele dintre aceste lucruri, de aceea, dacă este așa, faceți cum spun întotdeauna când mă refer la mâncatul cărnii de pui: când ajungi la os, nu arunci tot puiul, ci doar osul. Deci, faceți și voi așa! când mănânci plăcintă cu cireșe și dai de un sâmbure, nu arunci toată plăcinta, ci doar sâmburele. Faceți și voi așa când ascultați aceste predici!

Cred că motivul pentru care astăzi există atât de multă confuzie cu privire la Duhul Sfânt este că nu se învață corect. Astfel, despre botez se învață și se spune „botez” ca și cum ai spune „automobil”. Aici, în biserică, sunt câțiva mecanici. Eu nu știu nimic în domeniul acesta, de aceea, dacă fac vreo greșală amintiți-vă că nu sunt mecanic. În mașină trebuie să existe bobine, fișe, valve și toate celelalte componente care formează un automobil. Tot așa, când vorbești despre botezul cu Duhul Sfânt sunt implicate multe lucruri. Vedeți? Multe lucruri, iar eu cred că Dumnezeu dovedește că Duhul Sfânt este aici.

Petru a spus că mai întâi vine credința. Fiți atenți, pentru că vom învăța câteva minute despre aceasta. Credința este prima, apoi: adăugați la credință fapta, la faptă cunoștința, la cunoștință înfrânarea, la înfrânare răbdarea, la răbdare evlavie, la evlavie dragostea de frați și apoi iubirea de oameni. Fiecare știe că dragostea este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.

Punând aceasta în cele șapte epoci ale Bisericii, vedem că Dumnezeu zidește o Mireasă pentru Hristos. Biserica a trecut prin toate epocile: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, dar Isus a spus că Mirele a venit în epoca a șaptea, și atunci s-au trezit fecioarele adormite. Ați observat aceasta? Acest lucru le aduce pe toate aici, pentru că de-a lungul anilor, a epocilor, El și-a zidit o Mireasă, a născut pe pământ o Mireasă pentru Hristos. Și în același fel în care și-a născut Mireasa, El a dat naștere și la persoanele individuale.

Prin ceea ce spun, creez un cadru ca să puteți înțelege visul surorii noastre.

Aceste virtuți trebuie să fie categoric în creștini înainte ca să fie pecetluiți de Duhul

Sfânt și să formeze un întreg.

Acum voi spune visul surorii, care era îngrijorată fiindcă nu știa dacă are Duhul Sfânt sau nu. Sora spune că s-a întins pe canapea, unde soțul ei citea ziarul (Ea avea copii mici, cum am și eu, care făceau gălăgie) și a adormit pentru aproximativ zece sau cincisprezece minute, timp în care a avut un vis. Nu l-a putut înțelege timp de aproape un an, când a fost predicat acest Mesaj. Atunci, în timp ce predicam, toate au început să se lămurească pentru ea.

A visat că se ruga. Înainte de a avea visul, ea se plimbase prin cameră frângându-și mâinile și întrebându-se: „Doamne, oare am primit Duhul Sfânt? Poți să-mi arăți aceasta? Unii spun că Îl au pentru că au strigat și au vorbit în limbi (și noi credem aceasta), dar eu Îl am cu adevărat?”

Eu cred în toate aceste virtuți sau daruri: în vorbirea în limbi, în strigat și tot felul de manifestări; cred fiecare bucățică din aceste lucruri, dar când ele există fără El, ceva nu este în ordine. Vedeți? Atunci ai ceva fără consistență.

Ea era îngrijorată din pricina aceasta și s-a întins pe canapeaua unde soțul ei citea ziarul și a adormit. A visat că era pe un munte. Nu am în față hârtia pe care a scris visul, dar cred că a spus că a văzut un vas din piatră, care era chiar în vârful muntelui. Soțul ei era în spatele ei. Ea a văzut un bărbat mare care stătea acolo îmbrăcat cu haine de lucru și cu mânecile suflecate, care scotea cea mai curată apă pe care a văzut-o vreodată și o turna în vasul acela de pe vârful muntelui. Dar vasul nu putea reține apa, așa că se rostogolea și opărea tot gunoiul și vreascurile de acolo, ajungând până la poalele muntelui. Apa a ajuns până la ea, ea stând în mijloc, dar nu se lipea de ea.

A întrebat de ce vasul nu reținea apa, iar bărbatul acela i-a spus: „Aceasta nu este apă, ci este Duhul Sfânt. Nimic nu poate să-L rețină!” Apoi, el s-a întors și a luat o altă găleată mare care era plină cu miere. A turnat mierea în vas și a zis: „Pe aceasta o va reține.” Ea se gândea că vasul se va sparge și mierea se va împrăști,

dar nu a fost așa, fiindcă vasul a rezistat și a reținut-o.

Femeia s-a întors și a coborât de pe munte, iar după ce a ajuns la poalele muntelui, s-a oprit și a privit înapoi. A văzut cinci pârâiașe prin care curgea apa aceea pură, cristalină, necontaminată de lucrurile peste care trecea, care a rămas în continuare limpede și cobora lin la vale. Apoi, și-a încetinit cursul până când aproape că a dispărut. Sora se întreba dacă cele cinci pârâiașe vor ajunge vreodată la baza muntelui și s-a trezit.

Cred că am fost pe-aproape, nu-i așa, soră Sheperd?

Înainte de a lua scrisoarea ei, de a o deschide și de a o citi, eu am văzut visul ei. Acesta este felul în care se interpretează visurile. Mulți dintre voi ați venit la mine și mi-ați spus vise, iar eu v-am spus: „Un moment, nu mi-ai spus tot! (Vedeți?) Întoarce-te înapoi și amintește-ți tot!” Dacă nu poți spune tot ce ai visat, cum poți ști dacă interpretarea este sau nu corectă? Trebuie să vezi visul. O vedenie arată visul, iar când vezi visul pe care l-a avut persoana respectivă și poți să îl spui înainte ca să ți-l relateze ea, știi interpretarea.

Cred că lucrul acesta este și în Scripturi. Daniel a făcut aceasta, nu-i așa? Interpretarea este întotdeauna corectă dacă vezi visul. Astfel, când persoana începe să-ți spună visul, tu poți s-o oprești și să-i spui: „Un moment! S-a întâmplat așa și așa!”, iar ea va zice: „Este întocmai!” Vedeți?

Într-o zi, un bărbat încerca să-mi spună ce a visat, dar eu i-am spus:

„Frate, de ce ai lăsat pe dinafară partea aceea?”

„Care parte?” m-a întrebat el.

„Ai visat că ai aruncat o piatră în aer, iar eu am tras în ea și mi-a intrat ceva în ochi.”

„Așa este, frate Branham.”

Aici sunteți. Vedeți? Spuneți adevărul și atunci El vă va spune ce ați visat, iar voi veți ști că este adevărat.

Iată care este tălmăcirea visului surorii noastre. Ea era foarte preocupată de Duhul Sfânt, iar vasul pe care l-a văzut în vârful muntelui era Stânca. Cu alte cuvinte, vasul de piatră era chiar „Stânca, piatra descoperirii”.

Noi știm că Isus a întrebat în Scriptură:

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

„Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”
(Matei 16.13-16).

Biserica Romano-catolică spune că piatra despre care a vorbit Isus când a zis: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui”*, este Petru, pentru că „Petru” înseamnă „piatră mică”: *„Și pe această piatră mică Îmi voi zidi Biserica Mea...”* Astfel, ei spun că sunt urmașii apostolici și și-au zidit biserica pe Petru.

La rândul ei, Biserica Protestantă spune: „Nu este adevărat! El Și-a zidit Biserica pe El Însuși!”

Nu vreau să contrazic pe nimeni dar, după cum văd eu lucrurile, niciuna nu are dreptate pentru că El nu Și-a zidit Biserica nici pe Petru și nici pe El Însuși, ci pe descoperirea pe care a primit-o Petru cu privire la Cine era El. Vedeți?

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

„Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

*„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele **ți-au descoperit** lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.*

Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea.” (v. 13-18).

Fiecare epocă a Bisericii a avut această piatră a descoperirii, până la piatra descoperirii din Laodicea. Tu nu poți numi nici o biserică „sfântă”, pentru că nu există nici o biserică sfântă, nici o organizație sfântă. Se poate predica despre prezența Duhului Sfânt acolo, dar în locul acela găsești oameni buni și răi, renegați, indiferenți și mulți alții, așa că nu puteți spune: „Noi Îl avem și nimeni altcineva nu Îl are.” Nu, domnule! Duhul Sfânt Se revarsă peste persoane individuale; este o trăire personală.

Biserica pentecostală din aceste zile din urmă a primit Duhul Sfânt. De-a lungul epocilor ei au primit Duhul Sfânt, dar nu în măsura în care Îl avem acum, deoarece astăzi avem o reșezare din nou a tuturor lucrurilor, așa cum au fost la început. Dacă privim la sfeșnic, Alfa și Omega, putem vedea cum a fost aprinsă prima candelă. Astfel, Lumina a crescut tot mai mult, apoi s-a micșorat, după care a revenit (Vedeți?) și așa mai departe.

Dar în această epocă a Bisericii, Mesajul a fost turnat în biserică. Biserica, Tabernacolul este locul în care vine această femeie, dar el nu este Templul lui Dumnezeu. Nu există așa ceva! Templele Duhului Sfânt sunt persoanele care vin în această clădire. Oamenii sunt cei care posedă Duhul Sfânt, nu clădirea, nu ea este Trupul. Prin urmare, El pleacă afară. Omul acela, mesagerul Bisericii turna apă, turna Mesajul în biserică. Dar ce făcea apa? Dădea afară tot gunoiul care era în ea. Aceasta face Duhul Sfânt: curăță totul. Mierea este dragostea frățească ce reprezintă această epocă. Eu tocmai v-am spus despre dragostea frățească din epoca în care trăim.

Poate spui: „Cu siguranță nu-mi place fratele Neville, fratele Jones, cutare sau cutare”, sau ceva de genul acesta. Dar așteaptă să i se întâmple ceva, frate, și atunci inima ta este sfâșiată. Aproape că te ucide. Vedeți? Noi putem primi dragostea frățească și să simțim unul pentru celălalt, dar să te menții într-un grup... De ce îți pasă de fratele tău? Pentru că ai frânt pâinea cu el, aici la altar, așa cum vom face în seara aceasta, ai părtășie cu el, dai mâna cu el, te închini împreună cu el. Este fratele tău. S-ar putea ca fratele sau sora ta să facă ceva cu care nu ești de acord, iar atunci îl eviți puțin (deși nu ar trebui s-o faci) dar în adâncul inimii tale simți că aceasta aproape că te ucide.

Am fost tânăr, dar acum sunt bătrân și de-a lungul timpului am văzut întâmplându-se acest lucru. I-am auzit pe unii oameni spunând: „Ei bine, nu vreau să mai am de-a face cu el!”, dar când se întâmpla ceva cu omul acela, aproape că-l omora și se gândea: „O, Dumnezeule, l-am lăsat pe fratele meu să plece fără să devenim prieteni!” Vedeți? Aceasta este dragostea frățească. Dă impresia că nu lipește, dar o face. Mierea este lipicioasă.

Pe măsură ce sora cobora din vârf spre poalele muntelui, a văzut că această Apă glorioasă țâșnea în cinci pâraieșe. „Cinci” este numărul harului: J-e-s-u-s, F-a-i-t-h (credință), G-r-a-c-e (har). Vedeți? „Cinci” este numărul harului. Cinci pâraieșe care curg de sus până în jgheabul de aici de jos. Așa cum am spus, fiecare dintre aceste epoci ale bisericii a avut piatra descoperirii. Astfel, sfinții au adormit și sunt în așteptare, dar în curând Duhul Sfânt, revărsat din Hristos, va veni și Își va pecetlui Biserica, iar atunci ea va fi foarte bucuroasă. Atunci va fi o unitate completă a lui

Dumnezeu, o Mireasă pentru Hristos, care va fi Capul tuturor lucrurilor. Mă urmăriți?

În visul ei, femeia se întreba dacă acest pârâu mic va ajunge vreodată la poalele muntelui pentru că seca văzând cu ochii. Aici am dorit să vă aduc. Ea se întreba pe sine însăși dacă avea Duhul Sfânt sau nu.

Eu am evitat să spun aceasta acum câteva zile, gândindu-mă că poate biserica nu este destul de duhovnicească pentru a înțelege aceasta. Poate ar fi mai bine să opresc banda chiar acum, ca să nu ajungă pe la frați.

Voi puteți vorbi în limbi, puteți să dansați, să strigați, puteți să scoateți draci sau să faceți orice altceva și totuși să nu aveți Duhul Sfânt. Nu s-au întors ucenicii plini de bucurie și nu au spus că duhurile rele le erau supuse? Totuși, printre ei era și Iuda. Apoi, nu a spus Isus că în ziua când va veni El, *„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”*

Atunci, le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7.22-23). Aceste lucruri nu dovedesc că acolo ar fi Duhul Sfânt, ci *„După roadele lor îi veți cunoaște.”* (v. 20).

Voi spuneți: „Frate Branham, ar trebui să vorbim în limbi?” Bineînțeles, pentru că este un dar al Duhului Sfânt, dar fără roade, aceste daruri sunt o piatră de poticnire pentru necredincios și Dumnezeu nu acceptă aceasta. Astfel, mai întâi trebuie să apară roadele, iar când ai credință, faptă, cunoștință, înfrânare, răbdare, evlavie, dragoste de frați, Duhul Sfânt vine și te pecetluiește ca pe un întreg, în același fel cum pecetluiește biserica, pentru că în felul cum lucrează cu Mireasa, lucrează și cu persoanele individuale: sunt din același material, așa cum a fost făcută Eva din Adam, dintr-o coastă a lui. Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le posedați înainte de orice! Voi puteți să impresionați, puteți să le imitați, dar trebuie să fie trimise de Dumnezeu și născute de Dumnezeu, pentru că imitația

produce numai confuzie. Este așa cum am mai spus: Puteți să vă imaginați un șoim care stă acolo cu pene de porumbel lipite pe el și spunând: „Vedeți, sunt un porumbel!” Dar el nu este porumbel, ci este un șoim. Puteți să vă imaginați o cioară cu pene de păun... Vedeți? Aceasta este ceva adăugat, dar totul trebuie să vină din interior și să producă creștinism.

Sora noastră avea picioarele ude când a ajuns jos. Noi știm cu toții că sora Shepherd este o persoană darnică, casa ei fiind deschisă întotdeauna. Nu conta dacă era un vagabond, un cerșetor sau altceva, ea și fratele îl hrăneau și făceau totul ca să-l ajute. Oh, Dumnezeu a primit aceasta, partea ei de temelie! Învățați această lecție pentru că acesta este lucrul greșit în Tabernacolul Branham!

Așa cum am văzut ieri, există două feluri diferite de credință, două feluri diferite de bunătate, două feluri diferite de cunoștință, două feluri diferite de înfrânare. Unii cred că este vorba de prohibiție, dar nu de înfrânarea aceasta vorbește Dumnezeu, ci este vorba de temperamentul nedumnezeiesc, de necontrolat și de alte lucruri de felul acesta: vorbire obraznică pe la spate și altele.

Răbdarea și toate celelalte sunt luate în răs, existând doar pretenția că acolo este credință și bunătate. Dar este și o răbdare înnăscută, toate aceste calități fiind înnăscute.

Problema este că cea mai mare parte a credinței noastre este credința intelectuală. Auzirea Cuvântului ne aduce o recunoaștere intelectuală a lui Dumnezeu, dar dacă aceasta vine de sus, oh, frate, dacă dai vreodată peste așa ceva, aceea este o credință duhovnicească, dumnezeiască. Ce face această credință? Recunoaște numai Cuvântul! Nu contează ce spun ceilalți, ea recunoaște numai Cuvântul pentru că *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu (Cuvântul este încă Dumnezeu)... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* (Ioan 1.1,14). Așadar, când Cuvântul Însuși Se revarsă în credința noastră, credința intelectuală se transformă într-o descoperire duhovnicească: *„Și pe această temelie voi zidi Biserica Mea”,* nu pe o concepție mintală de aderare la biserică, ci pe descoperire. *„Îmi voi zidi biserică și porțile*

locuinței morților nu o vor birui.” Vedeți? Aceasta arată că ei vor fi împotriva, dar nu o vor birui. Oh, ce lucru glorios!

Acum, credința, cele cinci pârliașe... Am avut o bucată de cretă, dar cred că nu am adus-o. Cele cinci pârliașe pe care le vedeți venind în jos, împreună, întăresc acest lucru. Cel care a născut biserica Efes este Duhul Sfânt; Cel care a născut biserica Smirna este Duhul Sfânt; Cel care a născut biserica Pergam și biserica Tiatira din Epoca întunecoasă este Duhul Sfânt; Duhul Sfânt este Cel care a zidit Mireasa, pe acești aleși care au fost scoși afară din toate sistemele denominaționale, de-a lungul epocilor. Există o Mireasă a Lui Hristos, aleasă și hotărâtă mai dinainte, pe care Duhul Sfânt a chemat-o afară. Duhul Sfânt este Cel care a făcut aceasta în epoca aceasta, în epoca aceea și în cealaltă, până în vârf: Duhul Sfânt.

În ce-l privește pe individ, când la credință sunt adăugate toate aceste virtuți, vine Piatra din capul unghiului, Duhul Sfânt care le leagă împreună. Acesta este botezul cu Duhul Sfânt. De aceea, este atât de puțin astăzi.

Să vedem! Aici mi-am notat câteva texte. Am și un desen pentru visul surorii noastre, dar nu puteți să-l vedeți de acolo.

Ce vine de la Duhul Sfânt? El vă va da o credință supranaturală, o credință duhovnicească, iar credința duhovnicească recunoaște numai Cuvântul. Nu contează dacă alții spun că nu este bine, ea recunoaște numai Cuvântul. Dacă cineva spune: „Zilele minunilor au trecut!”, credința recunoaște numai Cuvântul. „Nu mai există botez cu Duhul Sfânt!”, credința recunoaște numai Cuvântul. Aceasta este credința duhovnicească, adevărată. Vedeți? Ea recunoaște numai Cuvântul.

Aceasta a fost prima: credința intelectuală peste care coboară Duhul Sfânt și o transformă în credință duhovnicească. Credința duhovnicească recunoaște numai Cuvântul. Vor urma: doi, trei... apoi veți primi Duhul Sfânt care va pecetlui toate aceste lucruri în voi. Prin credință ajungi la Duhul Sfânt care te pecetluiește în

Hristos și te face una cu El. Amin. Voi deveniți una; tu și Hristos trăiți împreună.

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (Ioan 14.20). Vedeți? Aceasta este o unitate pecetluită a Domnului Dumnezeu. Atunci ei sunt adeveriți și puși la locul lor, devin fii și fiice legitimați ai lui Dumnezeu.

Vă amintiți de Isus pe Muntele schimbării la față, despre care scrie în Matei 17.1-5? Ați auzit predica „De El să ascultați!”, pe care am predicat-o cu un an în urmă și care a devenit atât de populară? Este vorba despre legitimarea unui fiu și o găsim și în Efeseni 1.5: *„El ne-a ales mai dinainte ca să fim înfiați...”*

Vedeți? O familie... Când se naște un copil în familie, el este un fiu, dar are un tutore care îl crește. Dacă acest fiu nu va fi bun și ascultător, nu va deveni moștenitor, dar dacă este un fiu bun, care își ascultă tatăl, va fi recunoscut și adevărat și va deveni moștenitorul averii tatălui său. Aceasta a făcut Dumnezeu pe Muntele Schimbării la față când Și-a luat propriul Fiu, după ce Acesta S-a dovedit a fi un fiu bun care a rezistat tuturor ispitelor, și L-a umbrat.

Voi știți că în Vechiul Testament ei luau fiul, îl îmbrăcau în haine frumoase și îl așezau în fața poporului. Ei aveau o ceremonie de legitimare pe care noi o numim așezare în drepturi sau înfiere. În Galateni, apostolul Pavel vorbește despre aceasta ca despre o înfiere duhovnicească a fiilor.

Frații predicatori și cititorii duhovnicești ai Bibliei vor înțelege ce înseamnă înfierea unui fiu. De fapt, copilul acela a fost un fiu de când s-a născut. Aici au greșit pentecostalii. Noi ne naștem în această Familie, dar trebuie să fim copii buni, călăuziți de un Tutore bun.

În vechime, când un om dorea ca fiul său să fie așa cum îl dorea, aducea cel mai bun tutore pe care putea să-l găsească, cel mai bun profesor. De ce? Pentru că

dorea ca fiul să-i semene.

Acum, dacă un tată pământesc se gândește la cel mai bun tutore, ce va face Dumnezeu Tatăl? El nu a numit niciodată episcopi, cardinali și preoți, ci L-a adus pe Duhul Sfânt ca să fie Tutorele nostru. Deci, Duhul Sfânt este Învățătorul nostru. El este în biserică și duce mesaje Tatălui. Tatăl nu vrea un tutore care să se pună bine pe lângă el, știți voi, care să vrea doar să se căpătuiască și care să spună: „Oh, dacă îi voi spune tatălui adevărul... Băiatul lui este oricum un ratat, dar poate voi primi o mărire de salariu dacă îi voi spune ceva de bine despre el.” Acesta nu este un tutore corect. Un tutore bun este sincer și spune adevărul, iar Duhul Sfânt Îi spune lui Dumnezeu numai adevărul cu privire la noi. Desigur.

Astfel, Duhul Sfânt vine și roșește în fața Tatălui pentru că trebuie să spună: „Toate fiicele Tale și-au tăiat părul deși le-ai spus să nu o facă, iar fiii tăi au o minte atât de firească încât nu se mai văd unii pe alții și au sucit toate lucrurile!” Cât de tare trebuie să roșească El! Cât de mulți și-ar dori să poată veni și să spună: „O, acesta este un fiu adevărat! Este exact ca și Tatăl lui.”, pentru că atunci Tatăl este plin de bucurie și spune: „Acesta este fiul Meu!”

Moise a reprezentat Legea, iar profeții au reprezentat Dreptatea, Justiția Sa, dar noi nu putem trăi nici prin Lege și nici prin Justiția Sa. De aceea, eu nu cer dreptate, ci doresc milă. Eu nu pot să țin Legea Lui și nici să împlinesc dreptatea Lui, dar am nevoie de îndurarea Lui, iar Dumnezeu a spus că Legea și dreptatea au fost găsite în El: *„Acesta este Fiul Meu Preaiubit! De El să ascultați! Acesta este El, Acesta este El!”*

În Vechiul Testament, când era înfiat un fiu și primit în familie, numele lui era la fel de valabil pe un CEC ca și numele tatălui său. Da, domnule. Ei aveau un inel, o pecete pe care scuipeau și apoi o aplicau. Aceasta era o pecete, un sigiliu, iar fiul purta inelul tatălui său, pecetea lui, toate fiind la fel de valabile. Când Isus a fost ascultător față de Dumnezeu, Dumnezeu L-a așezat în poziția Sa: *„Acesta este El!”*

Când un om este născut în Familia lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt și dovedește că posedă aceste roade care se pot vedea: fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, Dumnezeu îl pecetluiește sau îl legitimează. Acela este momentul în care se pot vedea fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Efesenii 4.30 spune: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”

Unii dintre voi sunt bapțiști și doresc să aibă siguranța veșniciei. Dacă veți ajunge la această treaptă, voi fi alături de voi pentru că aveți siguranța veșniciei, dar dacă vine cineva și spune doar: „Eu am aderat la biserica baptistă”, „Eu sunt prezbitarian”, „Eu am siguranța veșniciei”, acest lucru este greșit. Propria voastră viață dovedește că nu ați dobândit-o, pentru că atunci când sunteți cum vrea El, veți fi înfiați de Dumnezeu și pecetluiți cu Duhul Sfânt în Împărăția Sa. Atunci, nu mai este posibil s-o pierdeți, fiindcă sunteți asigurați veșnic:

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care voi toți și toate roadele voastre dumnezeiești ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”

Eu cred că există o Mireasă aleasă dinainte, cred că Dumnezeu a spus că va avea o biserică fără pată sau zbârcitură. Eu cred în alegerea mai dinainte a unei Mirese. Ea trebuie să existe și nădăjduiesc că sunt și eu în Ea. Vedeți? Eu sunt în Ea dar depinde de mine să lupt pentru mântuirea mea până când aceste lucruri vor fi primite de Dumnezeu și pecetluite în Împărăția Lui. Acestea sunt lucrările originale ale lui Dumnezeu, pecetluite până în ziua răscumpărării.

Acesta a fost visul surorii noastre și cred că a fost frumos.

Așadar, când biserica sau o persoană individuală ajunge în această etapă, urmează să fie Acolo. Dați-mi voi să vă explic lucrurile clar ca să puteți înțelege.

Biserica este hotărâtă mai dinainte să fie Acolo, și în ce mă privește, eu vreau să fiu cu Ea, dar singura cale de a fi cu Ea este să fiu parte din Ea. Cum devin parte din Ea? Fiind în Ea. Cum intru în Ea? Prin botez, printr-un singur Duh, căci „*printr-un singur Duh, toți suntem botezați într-un singur trup.*” (1Corinteni 12.13). Dar voi nu puteți pune lucrurile acestea laolaltă zicând: „Eu Îl am pentru că am vorbit în limbi!”, apoi să mergeți afară și să fiți nervoși, să înjurați și să vă agitați. Dacă faceți așa este ca și cum ați pune pene de păun pe o gaiță. Vedeți? Voi nu puteți face aceasta pentru că propria voastră viață dovedește ce sunteți. Dar când toate aceste lucruri sunt înfăptuite în voi de către Dumnezeu, sunteți pecetluiți și nu mai este nimic de adăugat. Atunci sunteți ceea ce sunteți cu adevărat. Aceasta se întâmplă atunci când vedeniile, lucrările desăvârșite ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, totul, devine evident. De ce? Pentru că voi și Hristos ați devenit una. Nădăjduiesc că ați înțeles.

Mai am aici notat ceva la care aș vrea să ne gândim împreună: Când ajungem la locul Vieții, avem Viața veșnică.

Am aici lexiconul grec, „Diaglotul emfatic”, din care am studiat ieri cuvântul din Ioan 3.16 unde scrie: „*să aibă Viață eternă*”. În altă traducere scrie: „*să aibă viață veșnică*”, dar în ebraică scrie: „*să aibă viață fără sfârșit.*” În greacă avem cuvântul „A-i-n-i-o-a-n”, aproape ca „Aeon”. „Aeon” este ceva ce nu poate fi numărat, este dincolo de milioane, bilioane sau trilioane de ani. Deci, Viața veșnică este un timp ainoan, dar în limba engleză avem cuvântul „veșnic”. Astfel, noi o știm ca Viața veșnică, Viața ainoană sau Viață fără sfârșit.” Dacă aveți Viață fără sfârșit, cum este posibil să pieriți? Nu se poate! Voi ați devenit o parte din Cel veșnic și Unul singur este veșnic. Satan nu este veșnic. Nu, el a devenit Satan. Nici iadul nu este veșnic, ci a fost creat. Trupurile acestea nu sunt veșnice, ci au fost create, dar Duhul lui Dumnezeu este veșnic. El nu a avut început și nu va avea nici sfârșit. Astfel, singura cale pentru ca noi să avem Viața veșnică (de la cuvântul „Zoe” care înseamnă „propria Viață a lui Dumnezeu), este să fim o parte din Dumnezeu; numai atunci devenim fii și fiice de Dumnezeu și avem Viața ainoană.

Deci, partea care recunoaște acest Cuvânt de la un capăt la celălalt este Viața ainoană, Viața fără sfârșit, Viața lui Dumnezeu însuși în noi. Amin.

Zilele trecute, am făcut o călătorie și am avut o discuție cu un Martor al lui Iehova. Eu nu disprețuiesc credința nimănui și printre noi sunt o mulțime de convertiți din rândurile Martorilor lui Iehova. Chiar și unul dintre sponsorii bisericii este martor al lui Iehovah... de fapt a fost, pentru că acum el și familia lui sunt mântuiți. Tatăl lui, fratele Wood, a fost lector. Toți frații și surorile lui au primit Duhul Sfânt datorită vedeniilor date de Dumnezeu, prin care li s-a spus tot ce au făcut. Vedeți? Aceasta a făcut posibilă schimbarea lor.

În cartea Martorilor lui Iehova scrie că sufletul este aerul pe care îl respirăm, ceea ce nu este adevărat pentru că sufletul nu este respirația. Dacă ar fi așa, o dată ai un fel de suflet, iar altă dată acel suflet este inspirat de altcineva. Respirația este aer, iar aerul pătrunde în nări. Ei iau ceea ce scrie la începutul Scripturii: *„Dumnezeu i-a suflat în nări suflarea de viață și omul a devenit un suflet viu.”* (Geneza 2.7). Aș vrea să vă întreb ceva: Dacă Adam era un om, ce respira el înainte ca Dumnezeu să-i sufle suflarea de viață în nări? El era un om viu, care respira. Ei bine, dacă ar fi cum spun martorii, înseamnă că toate animalele sunt suflete vii pentru că respiră un suflet uman. Și mai este ceva: Isus nu ar mai avut de ce să moară, pentru că jertfele animale ar fi fost suficiente. Vedeți? Înseamnă că argumentul acesta nu poate sta în picioare.

Dar Dumnezeu a suflat peste om suflarea Vieții veșnice (Amin) și omul a devenit un suflet viu, un suflet care nu poate să moară.

Fiți atenți! Dumnezeu, nu natura, a suflat Viață veșnică în nările lui și omul a devenit un suflet viu, un suflet veșnic. În cazul acesta ați putea spune: „Dar Adam a murit, frate Branham.” Amintiți-vă că înainte ca Adam să moară a existat un miel care l-a răscumpărat. Aleluia! Pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, El i-a chemat și a adus un miel care să-i răscumpere.

Adam a fost un model și el a căzut. Apoi, a fost adus mielul pentru el, deoarece în el era suflarea de Viață a Vieții veșnicului Dumnezeu. El a devenit un suflet viu pentru că era un fiu al lui Dumnezeu.

Cuvântul african pentru „respirație” este „Amoya” și înseamnă „vântul, forța nevăzută.” Vedeți? Animalele respiră Amoya și păcătoșii respiră Amoya.

Atunci de ce ne mai luptăm pentru Viața veșnică dacă aceasta este sufletul veșnic pe care-l respirăm? De ce ne-am mai lupta pentru Viața veșnică? Este ca un foc care te arde pe spate, frate. Vedeți? Dumnezeu a suflat în mod special suflarea de Viață veșnică peste Adam și el a devenit o ființă veșnică, la fel ca Dumnezeu. Avea putere ca și Dumnezeu, pentru că era un dumnezeu mai mic, era dumnezeul pământului, nu Dumnezeu cerului. Dar într-o zi, fiii lui Dumnezeu vor deveni din nou dumnezei. Isus a spus aceasta. El a zis:

„Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: „Sunteți dumnezei””?”

Dacă Legea a numit dumnezei pe aceia căroră le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată,

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10.34-36). Vedeți?

Acum vom pătrunde în lucruri adânci. Fiți atenți, pe măsură ce înaintăm.

Aici suntem! Acum, el este un fiu al lui Dumnezeu, dar face o greșeală și știe că greșește. Dar țineți minte că nu Adam a fost înșelat. Biblia spune aceasta în 1Timotei 2.14:

„Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” Adam a stat de partea Evei pentru că era soția lui. La fel a făcut Hristos, care nu a fost înșelat de Satan. El a pășit în moarte alături de Mireasa Sa. El a mers să fie cu Mireasa Sa, ca să-și poată răscumpăra Biserica. Adam știa că Eva a greșit,

așa că a stat alături de ea. Vedeți? Dar acolo a fost adus un miel pentru ca ei să fie răscumparați. Și răscumparații de astăzi, au fost cunoscuți și chemați mai dinainte de Dumnezeu, pentru că există un Răscumpărător. „*Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu este atras de Tatăl...*” „*...și toți aceia pe care mi i-a dat Tatăl, vor veni la Mine.*” (Ioan 6.44,37). Este adevărat?

Așadar, aici este un Miel adus de la întemeierea lumii, de aceea, numele aleșilor sunt scrise în Cartea Vieții Mielului. Mielul a fost adus pentru a crea o cale a harului, astfel încât fiecare dintre ei să meargă la învierea din morți: Mielul lui Adam.

Observați că pentru Adam a fost adus un miel. Aceasta este biserica astăzi. De fapt, nu vreau să spun biserica. De ce? Nu vreau să fac un sacrilegiu, nici să rănesc sentimentele cuiva deoarece am explicat deja că sunt aici ca să ajut. De fapt, aceste biserici nu sunt biserici, pentru că există o singură Biserică. Acestea sunt doar niște clădiri. Vedeți? Totul este în ordine, dar vreau să vă dovedesc că ele sunt doar niște organizații și că voi aparțineți organizației metodiste, organizației prezbiteriene sau celei pentecostale. Vedeți? Organizații.

Bisericile sunt doar niște clădiri în care se adună oamenii care împărtășesc aceleași păreri, dar Biserica este una singură, iar tu nu poți să aderi la Biserică, ci trebuie să te naști în ea. Și când te naști în ea, ești un mădular al ei. Este exact ca și familia mea. Eu sunt în familia Branham de cincizeci și trei de ani, dar ei nu mi-au cerut niciodată să mă alătur familiei. De ce? Pentru că m-am născut un Branham.

Așa sunteți născuți și voi în Biserică. Celelalte sunt doar organizații, niște ziduri. V-ați gândit vreodată la aceasta?

Într-o dimineață coseam iarba și mă gândeam la „marea și sfânta biserică catolică”, cum o numesc ei. În timp ce înaintam, deodată m-am oprit ca înțepenit pentru că Ceva mi-a zis: „Nu-i numi așa!” Am privit în jur, apoi am continuat să

cosesc, dar acel Ceva m-a oprit din nou și mi-a spus: „Nu îi numi așa pentru că ei sunt o organizație ca și celelalte, niște ziduri, nu Biserica! Există o singură Biserică!” Vedeți? Ei sunt membrii unei organizații pentru că tu poți adera la o organizație, dar la Biserică nu poți adera! În Biserică te naști; prin nașterea din nou devii un mădular al ei, un frate sau o soră.

Acum dați-mi voie să vă citesc ceva ce scrie în „Diaglotul emfatic” despre Apocalipsa 17. Aș vrea să fiți atenți cât de frumos se compară cu Apocalipsa 16.17. În ordine. Ascultați și observați asemănarea! Apocalipsa 17.1:

„Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis (Acum vă citesc din Lexicon): „Vino și îți voi arăta judecata curvei celei mari care șade pe multe ape.” Noi știm cu toții că această curva este Vaticanul. Avem aici vizitatorul nostru de duminică, din partea Bisericii catolice, care ne spune exact ce este ea. Referindu-se la versetul acesta, el mi-a spus:

„Așteaptă o clipă! Există o mulțime de nume care dau numărul 666.”

„Un moment...”, am răspuns eu.

„Chiar și numele tău ar putea însuma numărul acesta...”, a continuat el, dar eu i-am răspuns:

„Eu nu stau pe șapte coline și nu conduc lumea.” Vedeți? Acesta este adevărul.

„Îți voi arăta judecata curvei celei mari care șade pe ape mari...” În Apocalipsa 17.15 ni se spune că apele înseamnă popoare, gloate, neamuri. *„...cu care au curvit împărații pământului și oamenii de pe pământ s-au îmbătat cu vinul curviei ei.”*

*Și m-a condus, în Duhul, într-o pustie... (Acum urmează Diaglotul emfatic): „...și am văzut o femeie stând pe o fiară de culoare stacojie, **plină de nume hulitoare.**” În versiunea King James scrie: „**plină de nume de hulă.**”*

Ascultați acum cum scrie în Apocalipsa 17.3:

*„Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, **plină cu nume de hulă.**”* Acesta este felul în care a fost tradus în limba engleză, dar în greaca originală din „Diaglot” se citește cum scrie în Apocalipsa 17.3:

*„Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, **plină cu nume hulitoare.**”*

Este o mare diferență între „nume de hulă” și „nume care hulesc” sau „nume hulitoare”. Care este aceasta?

Noi știm cu toții că ea este mama curvelor. Dar care este diferența? Aceasta este Biserica catolică, dar ea este plină de nume hulitoare: metodiști, bapțiști, prezbiterieni, luterani, toți numindu-se pe sine „biserici ale lui Dumnezeu”, nume hulitoare.

Este o mare diferență între „nume de hulă” și „nume hulitoare.” Ei se numesc pe sine biserica lui Dumnezeu, dar apoi merg în lume și joacă cărți, beau, organizează petreceri și fac toate aceste lucruri. Există o singură Biserică, iar tu te naști în ea; nu poți ajunge acolo decât după ce ai fost spălat în Sângele Mielului și pecetluit de Duhul Sfânt.

Ce diferență mare este între „nume de hulă” și „nume hulitoare”! O, vedeți? Eu mi-am dat seama de acest lucru azi dimineață în timp ce citeam. Ceva mi-a spus pur

și simplu: „Du-te în camera ta și ia Diaglotul!” Este vorba doar de ascultare și nimic mai mult. Am mers înăuntru, am luat Apocalipsa 17 și m-am gândit: „De ce vrei să citesc aceasta?” Am început să citesc și de îndată ce mi-am dat seama ce era, am luat un creion și am scris, după care mi-am zis: „Aceasta este!”

Lumea mă acuză că lovesc în organizații, dar o fac din pricina acestor nume hulitoare, fiindcă se numesc pe sine biserici ale lui Dumnezeu, biserici ale lui Hristos, biserici metodiste și așa mai departe. Ele sunt doar niște ziduri, nu biserici, pentru că **există o singură Biserică, iar aceasta este Biserica Domnului Isus Hristos**. Ce este această Biserică? Trupul tainic al lui Isus Hristos care lucrează pe pământ, format din foști membri, din oameni care au ieșit din toate aceste organizații și au devenit mădularele Trupului lui Hristos.

Tu trebuie să te naști în acest Trup, nu să aderi în el, pentru că dacă ai adera, ar însemna că și acest Trup este unul dintre numele hulitoare.

Femeia aceasta și puterea ei... Voi puteți vedea chiar acum, cum ei încearcă să-i ia pe toți oamenii care au păreri diferite în ceea ce privește religia lor, și să-i trimită în Alaska. Ați văzut aceasta. Pe toți cei care au o credință diferită de a lor. Cine face acest lucru? Consiliul Mondial al Bisericilor. Folosindu-se de toți acești episcopi și de alte funcții pe care le au în Vatican, Biserica Catolică încearcă să ajungă la o înțelegere pentru a lupta împotriva comunismului. Ei vor să convingă lumea să se alăture catolicismului ca să lupte împotriva comunismului.

Aici suntem astăzi! Iată-ne aproape de faliment. Noi împrumutăm bani și-i cheltuim pe taxe pe care le vom plăti încă patruzeci de ani de acum încolo. Atât de departe am ajuns. Cine deține banii lumii? Biserica Catolică. Unde se vor îndatora Statele Unite pentru a-și păstra societățile de tutun, whisky și celelalte lucruri? Desigur, ei se vor împrumuta de la Biserica Catolică, dar când vor face aceasta, își vor vinde dreptul de întâi născut. Ne unim cu toții. De ce? Este evident, este mai clar decât ai putea citi în ziare. Așa este.

Există metodiști, bapțiști, prezbitierieni, catolici și așa mai departe care se numesc pe sine „Biserica lui Dumnezeu”, dar în realitate este puterea fiarei, plină de nume hulitoare: „Eu mă numesc așa...”, „Eu mă numesc așa...”

Nu demult, am fost la spital ca să mă rog pentru mama mea. Am zis: „Vom merge să facem o rugăciune pentru mama.” Dar doamna care era acolo a zis:

„Trageți paravanul!”

„Nu ești creștină?” am întrebat-o eu.

„Noi suntem metodiști,” a răspuns ea.

„Mulțumesc. Am crezut că poate ești o credincioasă”, și am tras perdeaua.

Așadar, dacă nu ești creștin, ești ceva diferit. Dacă spui: „Sunt metodist!”, aceasta este o hulă.

Fiara, bisericile, mai bine zis așa zisele biserici, de fapt nu sunt biserici. Vreau să fiu sigur că se înregistrează. Acestea nu sunt biserici, ci sunt doar niște organizații la care aderă oamenii. Dar la Biserica Dumnezeului celui viu nu se poate adera, ci trebuie să te naști în ea prin botezul Duhului Sfânt. Astfel, când ești botezat cu Duhul Sfânt, aceste roade sunt pecetluite în tine de către Duhul Sfânt, iar „*oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește.*” (1Ioan 3.9). Nu poate face aceasta.

Oh, Doamne, am putea vorbi toată ziua despre aceasta, nu-i așa?

Biserica este Trupul tainic al lui Hristos, născut prin Suflarea de Viață a lui

Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu S-a născut prin Suflarea lui Dumnezeu. Vorbind duhovnicește, Dumnezeu a suflat Suflarea de Viață în nările lui Adam, și el a devenit un suflet viu. Știați că penticostalii, adevărata Biserică penticostală, a fost născută prin Suflarea de Viață a lui Dumnezeu? Dați-mi voie să vă citesc ceva. Să vedem! Cred că scrie în Ioan capitolul 16, 19 sau 20.

Dați-mi voie să citesc și veți vedea dacă biserica este născută prin Suflarea lui Dumnezeu sau nu, așa cum s-a întâmplat cu Adam la început. Ascultați:

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.

Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan 20.19-21).

Priviți: Tatăl care L-a trimis, a intrat în El, iar când Isus Își trimite ucenicii, intră în ei.

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” (v. 22).

Biserica s-a născut prin suflarea lui Dumnezeu.

După ce statuia este modelată după o anumită formă, Suflarea lui Dumnezeu vine peste ea și spune: „Primește Duh Sfânt!” Atunci ești un copil al lui Dumnezeu. Poți să aderi unde vrei, dar tu ești născut prin Suflarea lui Dumnezeu numai când ești

născut în Biserica Dumnezeului celui viu. Astfel, Dumnezeu a suflat peste ei și a spus: „*Primiți Duh Sfânt!*” Oh, aici sunteți!

Nu: „Vino să aderi la noi! Scrie-ți numele în registrul nostru!”, apoi urmează cinele și mesele. Prin aceasta aderi la o organizație. Poți adera la metodiști, la baptiști, la prezbiterieni, la catolici sau la pentecostali, dar când faci aceasta, aderi numai la o organizație. Însă când devii un copil al lui Dumnezeu, ești născut din Suflarea lui Dumnezeu. Amin! Mai bine ai renunța chiar acum la această aderare. În ordine.

Apoi, Viața lui Dumnezeu este în tine. Isus a spus: „*Eu sunt viața, voi sunteți mlădițele.*” (Ioan 15.5).

Fiți atenți! Ce aveau ei împotriva lui Isus? Ei erau împotriva Lui pentru că Se făcea pe Sine Dumnezeu. Dar El nu Se făcea, ci era Dumnezeu; Dumnezeu era în Hristos. Vedeți? Și El le-a spus: „Nu priviți la Mine pentru că nu sunt Eu, ci este Tatăl care locuiește în Mine!” Ei priveau la trupul acela născut din Maria, dar Acela nu era Dumnezeu, ci era Fiul lui Dumnezeu; Dumnezeu era în trupul acela. Era Dumnezeu.

El a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.*” (Ioan 10.37-38).

„*Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat (necredință în Cuvânt)?* (Ioan 8.46). Ce Cuvânt a rostit Dumnezeu prin Mine și nu S-a împlinit? (Păcatul este necredința). Cine dintre voi poate să Mă acuze de păcat? Arătați-Mi! Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac... *Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările pe care le fac, pentru că ele sunt o mărturie. Tatăl este în Mine, mărturisind despre El Însuși.*” De ce? Pentru că „*Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.*” (2Corinteni 5.19). Înțelegeți? Aceași Viață care este în viță este și în mlădițe. Cum veți putea adera la aceasta? Nu se poate!

Nu demult, am văzut un pom în grădina fratelui Sharitt, în Arizona, care avea pe el nouă feluri de fructe citrice. Ce era acesta? Un portocal, dar avea și lămâi,

mandarine, grapefruit. Avea toate soiurile. Când l-am văzut, m-am oprit, m-am uitat la el și am spus:

„Frate Sharitt, vrei să spui că pomul acesta este un portocal?”

„Desigur”, a răspuns el.

„Dar cum este posibil? Eu văd aici și grapefruit, mandarine, lămâi și toate aceste fructe.”

„Păi, ele au fost altoite.”

„Oh, atunci vreau să te întreb ceva”, am spus eu. „Acum culegi aceste grapefruit, lămâi, dar la anul ce va rodi? Vor fi din nou portocale?”

„O, nu!” a răspuns el, „Vor fi tot lămâi.”

„O, mulțumesc!”

Vedeți? Tu nu poți face aceasta, nu poți adera. Dar fratele a spus că după ce trece un an și crește o nouă ramură, din aceea vor ieși portocale, pentru că este o ramură originală.

Ceea ce am încercat să facem noi, a fost să fim membri uniți în El și să trăim sub numele de creștin pentru că suntem, cum se spune în popor, „fructul citricului”, biserica creștină, dar când vița însăși dă o mlădiță nouă, aceasta va fi la fel ca prima mlădiță, o mlădiță originală. Dacă la început a fost o Viță, au scris în urma ei o Carte a Faptelor, iar dacă va mai fi una, se va scrie o altă Carte a Faptelor în

urma ei. Acesta este adevărul.

Deci, dacă doar aderi la o organizație și nu ești născut din viță, ai obținut un fruct, este adevărat? Tu ai un fruct, dar ce faci cu el? Ai o formă de evlavie dar îi tăgăduiești puterea, negi semnele și minunile, Îl negi pe Duhul Sfânt, negi vorbirea în limbi, vedeniile, prorociile, vindecările, deși ți-ai pus un nume. Nu-i de mirare că Duhul Sfânt a spus: *„Adunări de oameni, pline de nume hulitoare, care se numesc pe sine creștini; care au o formă de evlavie dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu. Îndepărtează-te de oamenii aceștia, pentru că ei sunt cei care momesc femeile ușurate frământate de felurite pofti.”* (2Timotei 3.1-6 - parafrizare). Tot felul de organizații, iar biserica este prea mult legată de acest fel de comunitate. Vedeți? Noi deținem toate aceste lucruri și împovărăm biserica cu ele.

Tu nu vei putea să aderi niciodată la Biserică, ci doar la o organizație. Poți fi membrul unei organizații, a unei grupări de oameni care spune: „Noi credem aceasta. Avem regulile noastre, avem secretele noastre și așa mai departe.” Același lucru îl faci și tu când aderi la o organizație, dar nu poți adera la Biserică. Tu ai aderat la o organizație de membri, dar nu la Biserică. În Biserică Sa trebuie să ne naști. Încă puțin și voi încheia.

Priviți! Dacă Dumnezeu a adus împreună mireasa și mirele, va face la fel și cu persoanele individuale. Apoi, ești născut în Împărăția lui Dumnezeu și Însăși Viața care a fost în Biserica aceea este și în Biserica aceasta și în aceea și în cealaltă. Aceași Viață care a fost în Viță, în Isus, este și în mădularul pe care Îl aduce la suprafață El. Glorie Lui!

„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.” (Ioan 14.12). Aici avem adevăratul mădular al Trupului lui Hristos, fără nici un alt nume adăugat. Faptele fiecărei persoane în parte dovedesc de unde vine ea. Viața ei mărturisește ce este cu adevărat.

„Mădularul cărui trup ești?”

„Al Trupului lui Hristos.”

„Când ai aderat la El?

„Eu nu am aderat, ci m-am născut în El.”

Nu este nevoie să le spui aceasta pentru că ei știu ce s-a întâmplat. *„Oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.”* (Matei 5.15). Vedeți? Nu, nu o vei putea ascunde.

Când te naști în Împărăția lui Dumnezeu, în tine este Însăși Viața lui Isus, și atunci devii interesat de suflete. Atunci nu este nevoie să-i implori pe oameni să vină la altar, nici să trimiți pe cineva să-i caute, ci lucrurile vor curge de la sine pentru că totul este pecetluit în tine. Tu ești una cu Dumnezeu, ești pecetluit cu Duhul Sfânt.

Știți ce înseamnă Duhul Sfânt? Duhul Sfânt nu înseamnă: „Am sărit și am avut senzații ciudate!”, deși toate acestea sunt în ordine. „Am sărit, am strigat, am avut senzații ciudate și am vorbit în limbi.” Eu cred că Duhul Sfânt vorbește în limbi. „Am tălmăcit.” Sigur, o cred și pe aceasta, dar nu despre aceasta vorbesc eu acum. S-ar putea să fie o fisură pe aici pe undeva. S-ar putea să fie o fisură în răbdarea ta. Ia să te lovească cineva peste un obraz! Îl vei întoarce și pe celălalt sau spui: „Fățarnicul acela mizerabil...” Dacă faci aceasta, dovedești că undeva s-a strecurat o fisură. Mai bine am lăsa lucrul acesta deoparte. În ordine.

Știți ce vreau să spun? Când ești pecetluit în Trupul lui Hristos, ești umplut cu Duhul Sfânt și ești un fiu al lui Dumnezeu.

Oh, mi-aș dori să fi avut la dispoziție încă zece minute ca să mai citesc ceva! Mă mai îngăduiți încă zece minute? Voi citi doar puțin. Vă spun sincer că nu se va întâmpla nimic dacă vă voi citi aceasta în câteva minute. Este ceva prea bun ca

să-l lăsăm să treacă.

Sunt două lucruri care mi-au venit în minte și vreau să le spun. Să deschidem la Ioan 3, unde se vorbește despre Viața veșnică. Haideți să vedem ce scrie aici despre problema Vieții veșnice și despre Viața lui Dumnezeu. Fiți atenți!

„Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

Acesta a venit la Isus noaptea și l-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3.1-2).

În curțile Sinedriului, El era recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, iar aici era chiar un fruntaș care spunea:

„Știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu pentru că Viața lui Dumnezeu Însuși este în Tine.” Vedeți? „Știm că învățătura Ta nu este a Ta Însuși, ci a lui Dumnezeu, pentru că El o legitimează.” Vedeți? „Viața lui Dumnezeu curge chiar prin Tine.” Isus i-a răspuns:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Voi spuneți: „O, numai dacă aderi la biserica noastră.” Vedeți cum au tăiat acest lucru jos?

„Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh.

Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”

Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” (v. 5-7).

Nicodim l-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri? (Vedeți, un D.D., un Ph.D., un dublu L.D.).

Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. (Ei zic: „Cunoaștem lucrurile acestea, le-am văzut.” Vedeți, aceasta este părerea unui membru care a aderat).

Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?”

Acum ascultați cu atenție!

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” (Ioan 3.1-13).

Voi știți că odată El a spus:

„Ce credeți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?”

„Al lui David”, l-au răspuns ei.

Și Isus le-a zis: „Cum atunci, David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice:

„Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”?”

Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?”

Nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări.” (Matei 22.42-46).

În Apocalipsa, El a spus: „Eu sunt Rădăcina și Odrasla lui David.” Vedeți? „Eu sunt vița și mlădița. Eu sunt Începutul. Eu am fost înainte de început și am fost și Începutul și Odrasla”.

În textul citit, El a spus:

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”

O doamnă m-a întrebat odată:

„La cine S-a rugat Isus în grădina Ghetsimane?”

„Despre cine vorbea El când a spus: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer?”, am răspuns eu.

Aici este El, stând pe acoperișul unei case, vorbind cu Nicodim și spunând: „*Eu sunt în cer.*” Este corect?

Haideți să lăsăm aceasta pentru deseară pentru că este deja târziu. Vom medita puțin la aceasta după-amiază.

Cum ajungi în Biserică? Prin naștere. Cum? Prin Suflarea lui Dumnezeu.

Suflă peste mine, suflă peste mine,

Duh al Dumnezeului celui viu,

Suflă peste mine!

Aceasta este rugăciunea mea. Doar să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să sufle peste noi. Ce este aceasta? Pecetluirea în Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta s-a întâmplat când am mărturisit pentru prima dată: „Cred în Isus Hristos.”

Apoi, la credința mea adaug fapta, cunoștința Cuvântului; la cunoștință, înfrânarea. Îmi place aceasta! Apoi răbdarea. Oh, Doamne! Să nu-ți faci probleme dacă ești încercat, fiindcă Satan îi va încerca pe toți.

Acum urc pe scară mai sus: am adăugat fapta, cunoștința, înfrânarea, iar acum trebuie să adaug răbdarea. Totuși, încă nu am Duhul Sfânt. După răbdare, adaug evlavia. Știți ce este evlavia? Să fii asemenea lui Dumnezeu. Am adăugat-o. Nu mă comport urât, ci așa cum trebuie să o facă un creștin. Dar aceasta să nu fie ceva artificial, ci să vină din interior, din dragostea lui Dumnezeu care clocotește acolo. Să nu spuneți: „Oh, băiete, aș putea să fac aceasta, dar mai bine n-o fac!” Vedeți, acest lucru este acolo oricum, este înnăscut. M-am născut cu aceasta în mine, și cu

aceasta și cu aceasta, apoi dragostea lui Dumnezeu, Hristos, a venit și a pecetluit totul în mine pentru lucrare.

Ce face El după ce ți-a dat Duhul Sfânt? Te pune într-un loc separat, te înseamnă, pentru că ești o persoană diferită. Tu nu mai faci parte din lume și te îmbraci diferit. Dar nu este vorba de îmbrăcăminte de dinafară. Nu! Tu nu trebuie să fii ciudat și mai aparte, cu gulerul întors și cu o față de înmormântare. Nu, nu, să nu faci aceasta! Cea care contează este îmbrăcăminte duhovnicească; pe tine a fost pusă haina de nuntă. Cum ești acum? Asemenea lui Isus.

Priviți! El a fost proslăvit și schimbat la față înaintea lor, iar fața Lui a strălucit ca soarele. Acolo era El, Isus, iar Dumnezeu Îl legitima. Apoi, a apărut Moise și Ilie, iar Petru a spus: *„Este bine să fim aici.”* Observați cum percepe lucrurile un om? Acolo se petrecea ceva supranatural, iar el a spus: *„Haideți să facem trei colibe: una pentru Ilie, una pentru Moise și una pentru Tine.”* Înainte de a termina de vorbit, Dumnezeu a făcut să se cutremure totul și a spus: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați!”*

Acum voi ieși puțin din tablou! Doar ascultați-L! Oh, ce lucru minunat!

După ce îndeplinim aceste condiții și suntem plini de roadele și lucrurile lui Dumnezeu, vine Duhul Sfânt și ne pecetluiește în Împărăție. Să nu vă faceți probleme pentru că toți vor ști că L-ați primit. Nu va fi nevoie să spuneți: „Ei bine, glorie lui Dumnezeu! eu știu că L-am primit pentru că am vorbit în limbi. Glorie lui Dumnezeu! Îl am pentru că am dansat o dată în Duhul!” Nu este nevoie să spuneți nici un cuvânt despre aceasta deoarece toți vor ști că L-ați primit. Fiți fără grijă! El va depune mărturie despre El Însuși și Se va face cunoscut între oameni.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mă bucur pentru că în dimineața aceasta sunt aici, la părăție. Biserica noastră este mică și nu avem încă suficient spațiu pentru toți oamenii care vin aici. Noi nu suntem o organizație, dar credem și avem părăție cu toate organizațiile. Voi veniți aici pentru că doriți să veniți, iar noi vă

iubim. Eu cred că în fiecare organizație există oameni care sunt creștini. Ei sunt frații și surorile noastre în Hristos. Prin urmare, noi nu suntem legați de nimic, nu am aderat la nimic și nu trebuie să facem nimic în afară de a fi creștini. Așa cum obișnuia să spună E.Howard Cadle: „Noi nu avem nici o lege în afară de dragoste, nici o carte în afară de Biblie și nici un crez în afară de Hristos.” Acesta este adevărul.

Să veniți să ne vizitați! Noi credem Evanghelia deplină, fiecare părticică din Cuvânt; Îl credem exact așa cum este, fără să adăugăm sau să scoatem ceva din El. Îl lăsăm exact cum este.

Ne bucurăm întotdeauna să vă primim, de aceea dorim să veniți și să fiți cu noi ori de câte ori puteți. Noi ne rugăm pentru bolnavi și credem totul pentru că așa spune Biblia: *„Uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul alergării cerești.”* (Filipeni 3.13-14).

Îmi dați voie să mai spun încă un lucru?

Alaltăieri am avut o vedenie pe la ora cinci sau șase dimineața. Soția mea care stă aici în spate știe aceasta. M-am trezit pentru că trebuia să pregătim copiii pentru școală. Eu am aceste vedenii din când în când și fiecare dintre voi știe că ele nu au dat greș niciodată, ci sunt desăvârșite.

În vedenie, mă simțeam cea mai fericită persoană. Stăteam în soare și predicam Evanghelia la o adunare mare de uriași. (Vreau să știu dacă se înregistrează). Stăteau în pădure și razele soarelui străluceau peste ei, aducând Cuvântul.

De obicei, de fapt întotdeauna, sunt prea lung în vorbire, adică predic prea mult. Am predicat atât de mult încât adunarea a fost cuprinsă fizic de foame. Unii dintre ei au obosit, așa că s-au ridicat pur și simplu și au plecat să aducă ceva de mâncare, dar eu am spus: „Nu, nu faceți aceasta! În predica mea am vrut să ating

două puncte culminante și Domnul mi le-a dat. Orice predicator știe când primește ceva de la Domnul pentru că arde de nerăbdare să le spună oamenilor. Eram doar un „Charlie predicatorul” și stăteam acolo predicând cât puteam de puternic: „Toate aceste lucruri minunate sunt ceea ce face Dumnezeu. Priviți la aceasta!” Și am continuat în felul acesta.

Mi-aș dori atât de mult să-mi amintesc ce spuneam, care era textul meu, dar eu doar predicam și mă priveam pe mine însumi făcând aceasta. Stăteam acolo privind și urmărindu-mă în timp ce predicam la „cei care nu o aveau.” După un timp m-am ridicat și am spus: „Glorie lui Dumnezeu!”, apoi am zis: „Priviți la aceste lucruri minunate!” și am văzut cum oamenii încep să fie flămânzi firește. Deși aveau destulă hrană duhovnicească, ei au început să iasă afară, așa că m-am gândit: „Ce se întâmplă cu toată lumea?” Am privit și am văzut câteva cupluri tinere care treceau pe lângă mine. I-am oprit și le-am zis: „Un moment, prieteni! Veți veni înapoi când se va însera.” Vedeți? Eu am spus: „Veți veni înapoi!”

Dați-mi voie să vă spun care este acest prim punct culminant: De unde vin toate aceste lucruri pe care vi le-am arătat? De unde? Ele sunt aici, în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt „Așa vorbește Domnul!”, sunt promisiunea Lui, și voi toți mă ajutați să le înregistrez și sunteți martori la ele, misiunea mea fiind să stau de partea Cuvântului.

Eu am spus: „Care este problema cu voi toți? Nu puteți înțelege Cuvântul? Trebuie să-L înțelegeți!” Și cineva mi-a răspuns: „Știi, domnule, aș vrea câțiva biscuiți și lucruri de felul acesta.”

Atunci mi-am zis: „Ei bine, glorie lui Dumnezeu! Dacă doresc biscuiți, să mergă să-și cumpere!”, după care m-am gândit: „Știi ceva? La urma urmei tot va veni seara. Deci, voi putea vorbi când se va aduna comunitatea din nou deseară. Le-am adus în față punctul culminant și le-am spus că lucrurile pe care m-au văzut făcându-le se află în Cuvântul lui Dumnezeu, nu în cartea mistică a vreunei organizații. Fiecare părticică se află în Cuvânt pentru că „aceasta este însărcinarea mea.” Fiecare dintre ei se va întoarce aici deseară, așa că uite ce voi face: Voi

pune totul în contextul Cuvântului, așa cum am făcut-o cu epocile bisericilor și cu lucrurile pe care le-am spus înainte, acest minunat punct culminant. Slavă lui Dumnezeu pentru că va fi un timp minunat!”

Apoi m-am văzut făcându-mă foarte mic și am spus: „Slavă lui Dumnezeu!, după care am dispărut și iată-mă stând acolo!”

Iată care este interpretarea acestei vedenii.

Primul lucru pe care l-am făcut: lucrurile săvârșite au părut mistice majorității oamenilor. Nu mă refer la cei de la Evanghelia Deplină și la sfinții lui Dumnezeu, ci la majoritatea oamenilor. Voi nu vreți să priviți niciodată lumea, cosmosul, ca și Mesaj al lui Dumnezeu. Așa cum spunea Boze:

„Acum câțiva ani am visat că Domnul mă trimitea la Chicago ca să-l scutur pentru slava lui Dumnezeu.”

„Dar El a făcut-o deja, Iosif”, i-am răspuns eu.

„Dar ei nu au mai fost scuturați de pe vremea lui Moody”.

„Aici este vorba despre Biserică, pentru că afară este carnea pentru tun; această adunătură care umple străzile și aceste Izabele vopsite sunt doar țărâna pământului. Organizațiile lor mari se vor fărâmița și se vor prăbuși pe străzi. El vorbește despre Biserică. Biserica sunt cei care cred arătarea lui Isus Hristos descoperit. S-ar putea să nu fie nici cincisprezece persoane în tot Chicago, sau poate nici zece din generația aceasta.”

V-ați gândit vreodată la aceasta?

La venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele lui Noe, când au fost salvate doar opt suflete. Câți au ieșit din Sodoma? Uh! Înțelegeți ce vreau să spun? Mă îndoiesc că ar fi o mână de oameni.

Dar biserica însăși a fost scuturată, iar ei L-au recunoscut, au recunoscut Cuvântul. Ei au văzut Cuvântul materializându-Se și L-au înțeles.

Acum fiți puțin atenți! Când au văzut acest prim Mesaj, toată lumea s-a pus de partea Lui zicând: „Glorie lui Dumnezeu! O, dacă aș putea vedea aceasta sau cealaltă!” Dar după aceea au plecat așa cum au venit și acum se gândesc: „Nu știu unde să ader. Dacă vin aici, voi fi dat afară și nu voi mai avea ce să caut acolo!”

Frații s-au așezat jos și au spus: „Ce aș face dacă...”? Vedeți, ei nu s-au oprit destul de mult încât să recunoască faptul că Acesta este Cuvântul pe care a făgăduit Dumnezeu că-L va descoperi, și au plecat. Dar nu vă faceți griji, pentru că seara este aproape. Eu m-am întors pe câmp.

Vă mai amintiți mesajul pe care mi l-a dat când am pus piatra de temelie? Atunci El mi-a spus: „Când se va termina vedenia, du-te și citește 2Timotei 4!” Acest Mesaj este pus aici, în piatra de temelie, încă de acum treizeci și trei de ani:

„Fă lucrarea unui evanghelist, dovedește însărcinarea pe care o ai, căci va veni vremea când oamenii nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile, așa că își vor da învățători după poftele lor.” Aceasta a fost o parafrază, nu redarea exactă, cuvânt cu cuvânt...

...Amintiți-vă că în seara aceea nu am mai citit și restul. În cei treizeci de ani de când predic în acest tabernacol, nu am mers nici măcar o dată mai departe de aceasta și nu știu de ce. Adesea mi-am pus multe întrebări până într-o zi când L-am văzut pe Isus luând sulul Legii și citind jumătate din profeție, după care s-a oprit. Apoi a spus: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură.” De ce nu a citit și restul?

Pentru că aceasta ține de a doua Sa venire.

Și iată că am citit aceasta fără să știu. Era chiar în fața mea, în Southern Pines, Carolina de Sud. În dimineața aceea, în timp ce vorbeam cu Joseph Boze, mi-am dat seama despre ce era vorba.

Pavel a spus: *„Toți oamenii s-au întors împotriva mea. Niciunul nu mai este de partea mea. Dima m-a părăsit din dragoste pentru lumea aceasta, iar argintarul mi-a făcut mult rău.”*

Probabil că Dima s-a gândit: „Cum este posibil să-l văd pe Pavel predicând Evanghelia și vindecând bolnavii, când el însuși suferă și oriunde merge îl are întotdeauna cu el pe doctorul Luca? L-am văzut lovind cu orbire un om și spunându-i: „Domnul te-a pus deoparte și vei fi orb pentru o vreme.”, și-l lasă pe argintar să-i strice adunările? Cred că și-a pierdut puterea de a lovi cu orbire. Probabil și-a pierdut și puterea de a face vindecări și Dumnezeu s-a întors împotriva lui.” Eu nu cred că Dima a plecat în lume deoarece el era în lume. Dacă-i cunoașteți istoria, știți că Dima făcea parte dintr-o familie mare și bogată și că dorea să meargă cu restul mulțimii. Dar cu Pavel, cu bietul Pavel cum era? Dumnezeu lucrează întotdeauna în felul acesta pentru ca la urmă să încoroneze lucrarea. El L-a lăsat pe Isus să ajungă până acolo încât a înviat morții, să facă tot ce dorea să facă și totuși i-a permis unui soldat roman să-l străpungă coasta, să-L scuipe în față, să-L lovească, să-l pună o zdreanță peste față și să-l spună: „Am auzit că ești profet.” Toți stăteau în jurul Lui, îl loveau cu trestii peste cap și-l ziceau: „Spune-ne, care dintre noi Te-a lovit?” El știa care dintre ei L-a lovit, sigur că știa, dar vedeți, însărcinarea Lui era chiar aceea de a fi încoronat.

Întotdeauna, Dumnezeu lasă să se ajungă până acolo încât să se pară că totul este într-adevăr pierdut, ca apoi să încoroneze totul.

O, Doamne, lasă să se întâmple aceasta! Lasă să se întâmple aceasta, Doamne! Să ne plecăm capetele.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și mi-a dat mântuirea pe crucea de pe Calvar.

Să ne ridicăm mâinile spre El. Fiți în D

Îl iubesc, Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi...

- Amin -